

udskilt i to selvstændige paragraffer, henholdsvis § 21 og § 23.

Efter den gældende lovs § 31 udgør den erstatning, som arbejdsgiveren skal betale, den vedtagne kontante løn for tjenestetiden samt kostpenge for samme tidsrum, men dog ikke ud over 8 uger, hvilket i langvarige arbejdsforhold kan medføre urimelige resultater. Da man imidlertid anser princippet med faste erstatninger for hensigtsmæssigt i de af loven omfattede arbejdsforhold, har man vel bibeholdt en regel om betaling af bestemte beløb, men man har for arbejdsforhold, der er indgået for længere tid end en måned, begrænset erstatningen til 2 måneders løn, dog således at medhjælperen kan søge sig tillagt et højere beløb, såfremt almindelige erstatningsregler giver ham ret hertil i det enkelte tilfælde.

ad § 22.

Paragraffen træder i stedet for den gældende lovs § 30. Man har imidlertid ikke anset det for nødvendigt eller tidssvarende at opretholde den detaljerede opregning af eksempler i nævnte bestemmelses stk. 1, men har alene fundet det tilstrækkeligt at angive, at en grov pligtforsømmelse eller en grov husordenskrænkelser fra medhjælperens side berettiger arbejdsgiveren til uden varsel at ophæve arbejdsforholdet. Det bemærkes yderligere, at den i den gældende lovs § 30, stk. 1, nr. 1, omhandlede bestemmelse må anses for overflødig, da ubetinget fængselsstraf praktisk talt aldrig anvendes over for personer under 18 år, og at en regel, der svarer til den i medhjælperlovens § 30, stk. 2, indeholdte bestemmelse om arbejdsgiverens adgang til at hæve tjenesteforholdet, når medhjælperen fængsles i længere tid end 8 dage, uden at dette kan lægges arbejdsgiveren til last, ikke findes påkrævet, hvorved bemærkes, at hverken lærlingeloven eller funktionærloven indeholder nogen tilsvarende bestemmelse. Endvidere er det i den gældende lovs § 30, nr. 7, omhandlede forhold, at den ugifte kvindelige medhjælper bliver gravid og dermed ude af stand til at udfylde sin plads i overensstemmelse med landarbejderkommissionens betænkning ikke medtaget, idet en sådan bestemmelse må anses at være urimelig over for den kvindelige medhjælper, der ikke her — således som i de i forslaget § 20, stk. 1, nr. 4, nævnte tilfælde — allerede ved arbejdsforholdets indgåelse har været bekendt med, at hun påtog sig et arbejde, som hun måtte påregne ikke at kunne gennemføre.

ad § 23.

Der henvises til bemærkningerne ad forslagets § 21.

ad § 24.

Paragraffen træder i stedet for den gældende lovs § 26. Ved den foreslåede formulering af bestemmelsens stk. 1, nr. 1, er der ikke tilsigtet en principiel ændring i forhold til den gældende lovs § 26, stk. 1, første led, men man har ønsket at give bestemmelsen en mere tidssvarende formulering, jfr. også §§ 22 og 26.

Forslagets stk. 1, nr. 2, er ny.

Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med det tidligere nævnte princip i lov nr. 286 af 18. juni 1961 om ændringer af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf. Den tager — som den tilsvarende bestemmelse i forslagets § 20 — i første række sigte på overtrædelser af straffelovens kap. 24 om sædelighedsforbrydelser og er i overensstemmelse med nyere lovgivnings bestræbelser for at beskytte børn og unge mod sædelighedsforbrydere.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 26, stk. 2.

ad § 25.

Paragraffen svarer til den gældende lovs § 28, stk. 1, idet dog det forhold, at medhjælperen ulovligt forlader tjenesten, efter forslaget er udskilt i en selvstændig paragraf (forslagets § 27).

Medens erstatningspligten efter den gældende lov kun påhviler den medhjælper, der er mødt for sent og af den grund er blevet afvist, eller som er udeblevet, eller som er bortgået, vil efter forslaget også den medhjælper, om hvem arbejdsgiveren, før tjenesten skal tiltrædes, får at vide, at han ikke har i sinde at møde, og den medhjælper, der under arbejdsforholdets beståen ulovligt forlader tjenesten, jfr. forslagets § 27, ifalde erstatningspligt. Det bemærkes herved, at der kan være tilfælde, hvor arbejdsgiveren kan blive sat i lige stor forlegenhed, hvadenten han først i det øjeblik, da han skal bruge den pågældendes arbejdskraft, konstaterer, at den ikke er til hans rådighed, eller dette vel viser sig på et noget tidligere tidspunkt, men dog så sent, at han ikke kan nå rettidigt at skaffe en stedfortræder.

Reglen om erstatningens størrelse er foreslået ændret. Efter den gældende lovs § 28, stk. 1, udgør den erstatning, som medhjælperen skal betale, halvdelen af den betingede løn for den vedtagne tjenestetid. Det er fundet hensigtsmæssigt ligesom i forslagets § 21 at beholde en regel om betaling af bestemte beløb, men erstatningerne er foreslået begrænset til 1 og 2 måneders løn i arbejdsforhold indgået henholdsvis for en måned og for længere tid. I sidste tilfælde vil arbejdsgiveren dog have